ИЗБОРНОМ ВЕЋУФИЛОЛОШКОГФАКУЛТЕТА

На основу Одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду бр. 1992/1 од 27.07.2016. године, а у складу са чланом 65 Закона о високом образовању Републике Србије и чланом 116 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду, изабрани смо у Комисију за припрему извештаја о кандидатима који су се јавили на конкурс за избор **доцента за ужу научну област Украјинистика, предмет Украјинска књижевност** (објављен у листу „Послови“ бр. 682 од 13.07. 2016. године). По прегледу приспелих пријава и предлога подносимо вам следећи:

ИЗВЕШТАЈ

На расписани конкурс пријавила се једна кандидаткиња –
др Јулија Драгојловић, контрактуални лектор на Катедри за славистику Филолошког факултета Универзитета у Београду.

О кандидаткињи **др Јулији Драгојловић** подносимо следећи извештај.

БИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

Др Јулија Драгојловић (девојачко презиме Билоног) рођена 11.08. 1981. у граду Билопиља (Сумска област), у Украјини. Од 2015. године стално настањена у Србији.

Године 1998. уписала је Филолошки факултет Кијевског националног универзитета «Тарас Шевченко», где је на Катедри за славистику студирала српски језик и књижевност, као и украјински језик и књижевност. Током целокупних студија добијала је почасну стипендију «Микола Зеров», а последњих година студија била је стипендисткиња Украјинско-српског друштва у Кијеву и Међународне фондације «Смолоскип».

По завршетку основних и мастер студија, 2003. године, стекла је диплому са одликовањем и стручно звање филолога, професора српског језика и књижевности и професора украјинског језика и књижевности.

Године 2003. уписала је постдипломске студије на Институту за филологију (Филолошки факултет) Кијевског националног универзитета «Тарас Шевченко», смер – словенске књижевности.

Године 2011. на Кијевском националном универзитету «Тарас Шевченко», одбранила је докторску дисертацију под насловом «Књижевна парадигма "аутор - читалац" у романима Милорада Павића». Диплома доктора филолошких наука је нострификована од стране Комисије Универзитета у Београду за признавање страних високошколских исправа (решење бр. 06-613-19158/8-12 од 1.10. 2013).

Од 2003. до 2005. године радила је као наставник српског језика на Институту за славистику и међународне односе Кијевског славистичког универзитета и обављала дужност лектора у уредништву зборника *Філософські проблеми гуманітарних наук* − периодичног научног издања Кијевског националног универзитета «Тарас Шевченко».

Од 2005. године ради као контрактуални лектор за украјински језик и књижевност на Катедри за славистику Филолошког факултета Универзитета у Београду.

Др Јулија Драгојловић је аутор бројних радова из теорије и историје словенских књижевности. Бави се компаративним проучавањем украјинске и српске постмодерне књижевности. Учествовала је са рефератима на бројним међународним конференцијама. Коаутор је *Краткога украјинско-српског речника спојивости речи*, као и скрипата говорних вежбања за почетни ниво учења украјинског језика (Г 1, 2). Успешно преводи са украјинског језика на српски књижевна и научна дела.

Организовала је бројне књижевне вечери, режирала је студентске представе, квизове и сл. Учествовала је у организацији и реализацији размене студената између Универзитета у Београду и Кијевског националног универзитета „Тарас Шевченко“, као и Лавовског националног универзитета „Иван Франко.“

Од Националне службе за запошљавање добила је личну радну дозволу до 8.12. 2020. године (решење бр. 0110-103-668/2016 од 29.02.2016.).

Говори украјински, руски, српски, немачки језик. Пасивно зна чешки, пољски и белоруски језик.

НАСТАВНО-ПЕДАГОШКИ РАД

У досадашњем професионалном ангажману др Јулија Драгојловић је изводила наставу на високошколским установама у Украјини и Србији из следећих дисциплина:

- у периоду од 2003. до 2005. године:
- професор српског језика на Институту за славистику и међународне односе Кијевског славистичког универзитета

Као контрактуални лектор на Филолошком факултету у Београду изводила је практичну наставу из следећих предмета:

- у периоду од 2005. до 2008. године:
- Украјинска књижевност IV;
- Преглед историје украјинске културе;
- Украјински језик као други словенски језик I и II;
- Украјински језик I (Фонетика и фонологија);
- Украјински језик II (Морфологија);
- Украјински језик III (Лексикологија и стилистика);
- Украјински језик IV (Синтакса)

- у периоду од 2008. до 2016. године:
- Украјинска књижевност 7;
- Украјинска књижевност 8;
- Савремени украјински језик Г1/Г2;
- Савремени украјински језик Г3/Г4;
- Украјински језик 5;

- Украјински језик 6.

НАУЧНО-ИСТРАЖИВАЧКИ РАД

Колегиница Јулија Драгојловић 27. априла 2011. године одбранила је дисертацију на тему *Књижевна парадигма „аутор – читалац“ у романима Милорада Павића* на Институту за филологију Кијевског националног универзитета „Тарас Шевченко“, чиме је стекла звање доктора филолошких наука, смер – књижевност словенских народа. Њена докторска диплома из области књижевности словенских народа призната је као одговарајућа дипломи доктора филолошких наука Филолошког факултета Универзитета у Београду од стране Комисије Универзитета у Београду за признавање страних високошколских исправа (решење бр. 06-613-19158/8-12 од 1.10.2013. године).

Др Јулија Драгојловић је аутор научних радова из теорије и историје словенских књижевности, као и компаративног проучавања украјинске и српске књижевности, који су обајвљени у научним часописима међународног значаја, међу којима су часописи са ERIH листе, као и периодична издања са листе ВАК (Више атестационе комисије при Министарству просвете, науке, омладине и спорта Украјине), који су верификовани посебним одлукама Министарства као међународни часописи. Коаутор је *Кратког украјинско-српског речника спојивости речи*, као и скрипата говорних вежбања за почетни ниво учења украјинског језика (Г 1,2). Поред научноистраживачког рада бави се и преводилаштвом.

Др Јулија Драгојловић је учествовала са рефератима на 14 међународнихнаучних конференција у Србији, Украјини и Чешкој, међу којима су: Међународни научни састанак слависта у Вукове дане (Београд; МСЦ: 2005, 2007), Међународна научна конференција: Културе у дијалогу (Филолошки факултет, Београд, 2012), Міжнародні славістичні читання пам’яті академіка Леоніда Булаховського (Кијевски национални универзитет „Тарас Шевченко“, 2009, 2010, 2013), L и LIV скуп слависта Србије (Филолошки факултет у Београду: 2012, 2016); Třetí mezinárodní konference Ukrajinistika v minulosti, přítomnosti a budoucnosti (Брно: 2015) и др.

Библиографија радова др Јулије Драгојловић

Дисертација

1. Білоног Юлія. *Художня парадигма «автор – читач» у романній творчості Мілорада Павича*. Дисертація на здобуття наук. ступ. канд. філол.наук: 10.01.03. Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Київ, 2011, 260 с. (рукопис).
2. Білоног Юлія. *Художня парадигма «автор – читач» у романній творчості Мілорада Павича*. Автореферат дис. на здобуття наук. ступ. канд. філол.наук: 10.01.03; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Київ, 2011, 20 с.

Речник

3. Айдачич Деян, Білоног Юлія. *Короткий українсько-сербський словник сполучуваності слів*. Київ: Видавництво «Бібліотека українця», 2005, 126 с.

Студије и чланци

4. Білоног Юлія. „Гра як фундаментальна основа сучасної моделі дослідження культурної динаміки: Й.Гейзінга – Ж.Дерідда“. *Філософські проблеми гуманітарних наук* 1−2. Київ, 2004, 74−86.
5. Білоног Юлія. «Хозарський словник» Мілорада Павича як «полігон» для постмодерністської гри «автор – читач». *Літературознавчі студії* 10. Київ, 2004, 41−46.
6. Білоног Юлія. „Дихотомічний «Пейзаж, намальований чаєм»: чоловіче й жіноче у наративно-рецептивній стратегії Мілорада Павича“. *Літературознавчі студії* 11. Київ, 2004, 59−64.
7. Білоног Юлія. «Скринька для письмового приладдя» Мілорада Павича як роман у форматі «гіпер». *Літературознавчі студії* 12. Київ, 2005, 72−76.
8. Білоног Юлія. „Трикстеріада імпліцитнонго Автора в наративі Павичевих романів“. *Літературознавчі студії* 14. Київ, 2005, 51−55.
9. Білоног Юлія. „Авторство як об’єкт іронії у романах М.Павича“. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка* 2. Київ, 2006, 9−12.
10. Билоног Јулија. „Романи Милорада Павића у контексту постмодернистичке ироније/самоироније“. *Зборник МСЦ-а: Научни састанак слависта у Вукове дане* 35/2, 2006, 417−427.
11. Билоног Јулија. „Морфологија интерактивне стварности у драмама Милорада Павића“. *Зборник МСЦ-а: Научни састанак слависта у Вукове дане* 37/2. 2008, 475−486.
12. Білоног Юлія. „Інтерактивність у авторсько-читацькій комунікації «по-павичівськи» (на матеріалі романної творчості М. Павича)“. *Компаративні дослідження слов’янських мов і літератур*: Пам’яті Леоніда Булаховського: Збірник наукових праць. – Ювілейний випуск (до 120-річчя з дня народження). Київ, 2008, 274−281.
13. Білоног Юлія. „Автобіографічний модус романої творчості Мілорада Павича“. *Компаративні дослідження слов’янських мов і літератур*: Пам’яті Леоніда Булаховського 11. Збірник наукових праць. Київ, 2010, 261−271.
14. Білоног Юлія. „Інтертекстуальний діалог творчості Мілорада Павича з феміністичним постструктуралізмом“. *Компаративні дослідження слов’янських мов і літератур*: Пам’яті Леоніда Булаховського 12. Збірник наукових праць. Київ, 2010, 220−228.
15. Драгојловић Јулија. „Онирички стратегије у посмодерном тексту: Јуриј Андрухович – Милорад Павић“. *Славистика* XVI, 2012, 332−341. М 52

16. Драгойлович Юлія. „Фантастика versus реальність в історіях двох винаходів («Сонячна машина» В. Винниченка, «Хронос» Т. Антиповича)“. *Слов'янська фантастика*: Зб. наук. праць. Київ: ВПЦ «Київський університет», 2012, 309−320.

17. Драгојловић Јулија. „Хипертекстуалност у романима-књигама Милорада Павића“.*Културе у дијалогу: Књижевност и мултикултуралност*. Београд: Филолошки факултет Универзитета, 2013, 283−296.

18. Драгојловић Јулија. „Милорад Павић у стваралаштву Милорада Павића“. *Књижевна историја* XLV, 150, 2013, 499−511.

19. Драгойлович Юлія. „Автобіографічні наративи у прозі Світлани Пиркало та Ірени Карпи: фемінний дискурс української літератури початку XXI століття“. *Зборник Матице српске за славистику* 85, 2014, 119−133.

20. Драгойлович Юлія. „Явище художньої реінкарнації у прозі Ірени Карпи“.*Компаративні дослідження слов'янських мов і літератур*: Пам'яті Леоніда Булаховського 23. Збірник наукових праць. Київ, 2014, 200−209.

21. Драгојловић Јулија. „Музикализација књижевне фикције као пример интермедијалности: роман у новелама Марије Вајно „Топло двориште, или Рапсодија гудачког квартета“. *Филолошки преглед* 2, 2013, 55−65.

22. Драгойлович Юлія. „Тіло під художнім прицілом в антиутопії „Хронос“ Тараса Антиповича“.*Ukrajinistika: minulost, přítomnost, budoucnost III. kolektivní monografie věnovaná 20. výročí zahájení výuky ukrajinštiny jako studijního oboru na Filozofické fakultě Masarykovy university v Brně,* 2015, 87−96.

Прикази

23. Білоног Юлія. „Митець – категорія вічна“ : Рудяков П.М. Між вічністю і часом: життя і творчість Іво Андрича (Київ, 2000). *Всесвіт* 5−6. Київ, 2001, 160−161.

24. Драгојловић Јулија. „У лавиринту „кијевског текста“: Київ і слов'янські літератури: упорядник Деян Айдачич (Київ: Темпора, Београд: SlovoSlavia, 2013). *Славистика* XVIII, 2014, 642−645.

Рецензирање дисертација

1. Польова Юлія Сергіївна. *Постмодерні модифікації "празького тексту": романи М. Айваза та Д. Годрової*. Автореферат дис. на здобуття наук. ступ. канд. філол. наук: 10.01.03; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Київ, 2012.

2. Гогуля Марина Петрівна. *Проза Данила Кіша: парадигматика і поетика*. Автореферат дис. на здобуття наук. ступ. канд. філол.наук: 10.01.03; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Київ, 2013.

3. Погребняк Олена Альбертівна. *Модус України в чеській прозі кінця XX – початку XXI століття: типологія і жанрологія*. Автореферат дис. на здобуття наук. ступ. канд. філол.наук: 10.01.03; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Київ, 2015.

Учешће на међународним научним конференцијама

1. Міжнародна наукова конференція «Семіотика культури/тексту в етнонаціональних картинах світу», Кијев, 12. април 2004. (*Дихотомічний «Пейзаж, намальований чаєм»: чоловіче й жіноче у наративно-рецептивній стратегії Мілорада Павича*)
2. Міжнародна наукова конференція «Мови та літератури народів світу в контексті глобалізації», Кијев, 21. април 2005. (*«Скринька для письмового приладдя» Мілорада Павича як роман у форматі «гіпер»*)
3. Међународни научни састанак слависта у Вукове дане, Београд, 7−10. септембар 2005. (*Романи Милорада Павића у контексту постмодернистичке ироније/самоироније*)
4. Міжнародна наукова конференція «Київські філологічні школи: історико-теоретичний спадок і сучасність», Кијев, 12. октобар 2005. (*Трикстеріада імпліцитнонго Автора в наративі Павичевих романів*)
5. Перша наукова конференція молодих сербістів, Кијев, 15. мај 2006. (*Авторство як об'єкт іронії у романах М. Павича*)
6. Међународни научни састанак слависта у Вукове дане, Београд, 12−15. септембар 2007. (*Морфологија интерактивне стварности у драмама Милорада Павића*)
7. IX міжнародні славістичні читання пам'яті академіка Леоніда Булаховського, Кијев, 19. април 2009. (*Автобіографічний модус романої творчості Мілорада Павича*)
8. X міжнародні славістичні читання пам'яті академіка Леоніда Булаховського, Кијев, 21. април 2010. (*Інтертекстуальний діалог творчості Мілорада Павича з феміністичним постструктуралізмом*)
9. L скуп слависта Србије: Традиције и перспективе изучавања словенских језика, књижевности и култура, Београд, 10−13. јануар 2012. (*Ониричке стратегије у посмодерном тексту: Јурај Андрухович – Милорад Павић*)
10. Міжнародна наукова конференція «Слов'янська фантастика», Кијев, 11−12. мај 2012. (*Фантастика versus реальність в історіях двох винаходів: «Сонячна машина» В. Винниченка, «Хронос» Т. Антиповича*)
11. Међународна научна конференција: Културе у дијалогу, Београд, 28-30. септембар 2012. (*Хипертекстуалност у романима-књигама Милорада Павића*)
12. XIII міжнародні славістичні читання пам'яті Леоніда Булаховського, Кијев, 22. април 2013. (*Явище художньої реінкарнації у прозі Ірени Карпи*)
13. Трећа међународна конференција «Украјинистика у прошлости, садашњости и будућности» (Třetí mezinárodní konference Ukrajinistika v minulosti, přítomnosti a budoucnosti), Брно, Чешка Република, 26−27. мај 2015. (*Тіло під художнім прицілом в антиутопії „Хронос" Тараса Антиповича*)

14. LIV скуп слависта Србије: Фундаментална и апликативна истраживања у славистици – историјска и савремена перспектива, Београд, 12−14. фебруар 2016. (*Наративно тело романа* Тело ТМ *Викторије Гранецке*)

Др Јулија Драгојловић је објавила једну посебну публикацију и 21 научни рад, од којих је 14 штампано у међународним научним часописима (в. посебно под бр. 18, 19, 4−11, 15, 21) , а 7 − у зборницима радова међународних научних конференција, написала је и успешно одбранила докторску дисертацију. Тежиште научних интересовања др Јулије Драгојловић, као што се види из њене библиографије, а још више из њених радова, налази се у области украјинске и српске књижевности, као и теорије књижевности, односно компаративног проучавања словенских књижевности.

Дисертација Јулије Драгојловић *Књижевна парадигма „аутор – читалац“ у романима Милорада Павића* прва је у украјинској славистици монографија чији је објекат стваралаштво Милорада Павића. Састоји се од 260 страница текста, садржи уводни део, 4 поглавља, закључак, списак коришћене литературе (335 јединица).

У *Уводу* (стр. 4-18) ауторка образлаже избор теме истраживања, износиуопштене податке о предмету рада у контексту актуелних књижевнотеоријских проблема, као и о посебном статусу Павићевог стваралаштва у српској постмодерни, одређује обухват рада, његове теоријско-методолошке основе, циљ и задатке истраживања, наводи податке о структури рада и апробацији тезе кроз учешће на бројним конференцијама, као и у научним публикацијама.

У првом поглављу ***Постмодернистичка визија ауторско-читалачке комуникације*** (стр. 19−66), које обухвата пет одељака, представљени су различити аспекти везани за теоријски приступ питању променљивог статуса категорија *аутор* и *читалац*, као и њихове корелације. У одељку *1.1. Спектрограм теоријског поимања статуса категорија „аутор“ и „читалац“* (стр. 21−40) дат је преглед актуелних идеја и концепција у филозофији, естетици и науци о књижевности XX века кроз које се уочавају процеси хијерархизације и дехијерархизације улога пошиљаоца и примаоца уметничких информација. Приказ теоријских истраживања обухвата погледе на наведене категорије у оквиру различитих школа и праваца − руског формализма, „нове критике“, херменеутике, феноменологије, естетике рецепције, „критике читаочевог одговора“, психоанализе (фројдовске, јунговске и лакановске верзије), структурализма, постструктурализма, деконструктивизма, наратологије, феминистичке књижевне критике. Кроз наведене методолошке парадигме ауторка прати односа *утор – текст – читалац*, као и узајамни утицај различитих теорија, који се уочава у циркулацији идеја и концепција карактеристичној за постмодернизам. Посебна пажња се усмерава на основне постструктуралистичко-деконструктивистичке концепте који афирмишу постмодернистичку трансформацију парадигме ауторско-читалачке комуникације: услед *смрти субјекта* (М. Фуко) аутор се као субјекат приче деперсонализује, губи индивидуално-психолошке особине, третира се као функција, односно јединица зависна од дискурсивне праксе, идеолошки производ којим се маркира начин ширења идеја; концепт *смрти аутора* (Р. Барт) значајно је допринео коначној десакрализацији класичног типа

ауторства и *рађању читаоца* (И. Иљин); комуникативна асиметрија као прекомерна артикулација читаочевих креативних могућности проузроковала је ефекат *васкрснућа аутора* у каснијем посмодернизму (постпостмодернизму); најзад *екстаза комуникације* (Ж. Бодријар), кроз коју пролази савремена култура, изједначила је у књижевнотеоријском дискурсу улоге аутора и читаоца као учесника књижевно-комуникативног чина.

Интердисциплинарна природа постмодернизма даје широке могућности за сагледавање комуникативног поља постмодерне белетристике са различитих аспеката. Прецизирајући принципе на којима гради истраживање Павићеве прозе, Јулија Драгојловић издваја их у првом поглављу. У одељку *1.2. Наратолошко моделирање корелација приповедачких инстанци* (стр. 40−48) пажња је посвећена одређеним ставовима наратологије, а посебно „моделу вертикалног пресека приповедачке структуре“ немачког слависте В. Шмида, на који се ауторка ослања у анализи наратива романа. Шмидов модел садржи 4 нивоа. На првом (вантекстуалном) нивоу наратолог смешта конкретног аутора и читаоца као реалне, емпиријско историјске личности. Остали нивои су унутрашњотекстуални: на другом у апстрактној комуникативној ситуацији учествују конструкције имплицитног аутора и читаоца, на трећем се сагледава комуникација између експлицитног аутора и читаоца као ликова у књижевном тексту, четврти ниво чини „цитирани свет“, односно бројне комуникативне ситуације у дискурсу актера. Окрећући се постструктуралистичкој перспективи наратологије, Јулија Драгојловић указује такође на проширење компетенције ове дисциплине у правцу интертекстуалности.

У глави *1.3. Писмо и читање сародног аспекта* (стр. 48−53) изложен је систем виђења и поимања књижевних текстова и културних појава, који је понуђен од стране феминистичке књижевне критике (Ј. Кристева, Е. Бронфен, Ш. Фелман), а узрокован тенденцијом „феминизације постклaсичне културе.“ Традиционална схватања женског и мушког идентитета, представљена у знаковима и симболима, реализују се у одређеним стратегијама писања и читања које се могу обележити као женске или мушке независно од биолошког пола пошиљаоца и примаоца текстуалних информација.

Пишчеву делатност детерминише захтевност реципијента у информационо засићено и технократизовано постиндустријално доба. У одељку *1.4. Интерактивност у хипертексту: читалац као коаутор* (стр. 53−59) разматра се специфичност организације нелинеарног текста. Истражујући филолошку традицију коришћења термина *хипертекст* (М. Визељ, О. Дједова, Л. Сокол итд.), ауторка указује на издвајање у науци двеју његових варијаната с обзиром на медије – електронски и штампани, чије су заједничке карактеристике фрагментарност / дисперзивност, нелинеарност / полилинеарност, разнородност / мултимедијалност, постојање експлицитних веза / линкова, интерактивност. Хипертекстуалност као специфични текстуални аранжман представља естетску праксу у којој се реализују базни постулати и концепти постмодернизма, као што су *ризом* (Ж. Делез, Ф. Гватари) и *отворено дело* (У. Еко). Према мишљењу ауторке, она проширује могућности рецепције и интерпретације јер сугерише слободну креативну игру са читаоцем. Одељак *1.5. Игра као принцип организације књижевно-комуникативног чина* (стр. 59−66) посвећена је дефинисању механизама посмодернистичке деструктивно-креативне игре кроз следеће концепте: *текст као свет, отворено дело, ризом, симулакрум, двојно кодирање, принцип нонселекције /*

нонхијерархије, интертекстуалност, иронија / самоиронија, смрт аутора, ауторска маска, идеални читалац.

Теоријски оквири истраживања изложени у првом поглављу служе ауторки за издвајање основних типова ауторско-читалачке комуникације која се реализује у Павићевим романима. Сваком нивоу парадигме, која је предмет истраживања Јулије Драгојловић, посвећено је по једно поглавље.

Особености интерактивности у хипертекстуалној „павићеади“ (стр. 67−115) је друго поглавље дисертације у којем је дата анализа стратегије структурирања текста, односно начина „програмирања“ интерактивних могућности реципијената у Павићевим романима. У одељку *2.1. Жанровске дефиниције као елемент ауторске стратегије структурирања текста* (стр. 69−76) разматра се функционалност дефиниција које М. Павић додељује својим текстовима. Ауторка истиче да паратекст, а посебно ауторска дефиниција жанра, постаје нужни гарант успешног функционисања књижевног дела, јер наводи реципијента на извесни „талас“: традиционалне дефиниције активирају читаочев хоризонт очекивања, док неуобичајене изазивају ефекат неодређености, интригирају и увлаче реципијента у лудички простор текста. Павићеви романи приказани су кроз аспект пишчевог експеримена са формом. Присвајајући им жанровске дефиниције ван књижевне терминологије, писац наглашава њихову екстрароманескну измешаност. Неке жанровске појмове М. Павић укључује у паратекст својих дела (роман-лексикон у 100.000 речи *Хазарски речник*, приручник за гатање *Последња љубав у Цариграду*, астролошки водич за неупућене *Звездани плашт*, роман-делта *Уникат*, роман-антологија *Позориште од хартије* итд.). Функционисање других (роман-укрштеница *Предео сликан чајем*, роман-клепсидра *Унутрашња страна ветра*) почиње од аутопоетичких коментара у Павићевим интервјуима и есејима из којих они прелазе у књижевно-критички дискурс. Постоје и називи, који су налик пишчевим а уведени су од стране критичара (*Кутија за писање* као роман-инвентаризација, *Седам смртних грехова* као роман-пазл).

У глави *2.2. Метакњижевни алгоритми Павићеве хипертекстуалне игре: оријентири за читаоца* (стр. 79−95) фокусирани су фрагменти битни за успостављање књижевне комуникације у формално полифонијским, дисперзивним, разгранатим хипертекстуалним моделима. С једне стране, истиче Ј. Драгојловић, такви фрагменти садрже својеврсна упутства или савете у вези са читаочевим кретањем у хетерогеном информационом текстуалном простору, а с друге стране доприносе релативизацији ауторства као таквог. У Павићевим романима експлицитна упутства углавном су укључена у паратекстуалне фрагменте, најчешће у предговоре фиктивног типа у којима се аутор повлачи како не би ометао читаоца у његовој улози успостављања редоследа ствари и потраге за смислом. Стога већина паратекстуалних фрагмената има метакњижевни карактер. Од 14 романа српског писца богатим репертоаром паратекстуалних оријентационих елемената одликује се *Хазарски речник*. Ту спадају поднаслов, садржај, илустрације, претходне и завршне напомене, као и попис одредница речника. У каснијим романима М. Павић прибегава многим техничким решењима у сврхе комуникативно-оријентационог упоришта: штампање у међусобно обрнутим правцима текста *Унутрашња страна ветра*, *Невидљиво огледало (и) Шарени хлеб*, тарот карте као додатак уз *Последњу љубав у Цариграду*.

Нелинеарна пракса писања провоцира интерактивну праксу читања. Ову тезу мр Јулија Драгојловић илуструје у одељку *2.3. Хиперформатирање романа*

(стр. 95−115), ослањајући се на теоријска запажања, претходно изложена у одељку *1.4.* Према мишљену ауторке, у Павићевом опусу, као и у многим делима постмодерне књижевности, као основна јединица стварања текста јавља се фрагмент. Размештање у оквирима романа као макроформе различитих хетерогених микроформи, као што су песме, писма, записи из дневника, извештаји, огласи, вицеви, легенде, митови, драмски сценарији, психотеорије, теолошка, научна и филозофска истраживања, остварује се на плуралистичкој основи што проистиче из постмодерног принципа неселекције. При томе, у структури романа често једна микроформа апсорбује другу. Таква апсорпција једног фрагмента другим (принцип „бабушке“) као потврда могућности распарчавања целовитости било ког текстуалног елемента појачава ефекат дисперзивности текста. Осим тога, тврди ауторка, у структури Павићевих романа постоји и визуелна хетерогеност која обухвата невербалну графику, варирање фонтова и просторну конфигурацију текстуалних фрагмената или појединих њихових елемената. По мишљењу ауторке, уношењем различитих врста графичких елемената у оквирима једне књиге највише се одликују романи *Хазарски речник* и *Друго тело*. У њима има схема, цртежа, фотографија, слика, знакова и симбола, копија других текстуалних фрагмената итд. Наведени разнолики графички елементи првенствено врше илустративну функцију. У случају романа-лексикона такви умеци истичу његове жанровске карактеристике издања енциклопедијског типа, што се наговештава уподнаслову анализираног романа. На сличан начин графички елементи обогаћују и енциклопедијски дискурс романа *Друго тело,* који је богат чињеницама из разних области сазнања – историје, теологије, историје уметности итд. Др Јулија Драгојловић наводи бројне примере експлицитних веза које обезбеђују међусобно дозивање и кореспондирање фрагмената, омогућују рецептивне скокове, а значи и интерактивно коришћење текста. Интернет-линкови, који се могу наћи у појединим Павићевим романима, представљају начин повезивања перспективе алтернативног читања штампаног фрагментарног текста са компјутерским могућностима интеракције. Ауторка такође посвећује пажњу електронским издањима *Хазарског речника* и *Вештачког младежа*.

У трећем поглављу ***Аутор и читалац као приповедачке инстанце у наративно-рецептивној стратегији М. Павића*** (стр. 116−168) истражују се фиктивни (експлицитни) и апстрактни (имплицитни) ауторско-читалачки комуникативни односи који се јављају у наративу пишчевих романа. Полазећи од тога да се апстрактни комуникативни чин одређује како карактером текстуалне појаве експлицитних приповедачких инстанци аутора и читаоца у свету књижевне фикције, тако и специфичношћу информација од којих се ствара наратив текста као модел тог света, ауторка разматра текстуално посебне наративе пишчевих дела као концептуалну целину – „павићеаду“ – и одређује њене поетичко-стилске константе у одељку *3.1. Специфичност унутрашњотекстуалне књижевне стварности у Павићевим делима* (стр. 117−127). Као поетичко-стилске константе „павићеаде“ ауторка издваја митологизам, ониризам, историзам и енциклопедизам. Као резултат тог споја, који одређује комуникативни потенцијал наративно-рецептивне стратегије, настаје специфичан тип текста који писац „препушта“ читаочевој машти.

У анализи фиктивних комуникативних ситуација у Павићевим романима, којој је посвећен одељак *3.2. Улога ауторских маски у подстицању читаоца на учешће у стварању дела* (стр. 127−139) др Јулија Драгојловић се ослања на

Шмидов наративни модел. Како истиче ауторка, у сваком полифонијском наративу анализираних текстова јавља се глас који уједињује све у целину – примарни наратор, односно фиктивна приповедачка инстанца која уоквирујепричу. Када је идентитет субјекта приче израженији запажамо примарног дијегетског наратора у функцији *лексикографа, уредника* или *издавача* који у мањој или већој мери обрађује материјале за представљену књижевну продукцију и придржава се улоге коментатора, дајући читаоцима упутства. Такав идентитет примарног наратора (експлицитног аутора) актуализује се као ауторска маска која ствара ефекат ауторске активности. У романима *Последња љубав у Цариграду, Уникат, Дамаскин, Стаклени пуж* приповедачка активност примарног наратора се своди на минималну. Он је недијегетски и тешко се идентификује. У романима *Кутија за писање, Седам смртних грехова, Друго тело, Позориште од хартије, Вештачки младеж* појављује се наратор са идентитетом писца кроз који су представљени различити начини конструисања ауторства – мистификација, фалсификација, пародирање. У чину маскирања, по мишљењу ауторке, запажа се самоиронија. Дискредитујући класично ауторство које полаже право на свезнање и владање апсолутном истином, ауторска маска сугерира креативно читање.

Шмидов модел налаже да се експлицитни ниво унутрашњотекстуалне комуникације пројектује на следећи – имплицитни, апстрактни. Анализа имплицитног нивоа комуникативне схеме дата је у одељку *3.3. Трикстерство као начин конструисања ироничне комуникативне ситуације* (стр. 139−155). Машта читаоца Павићевих романа трага за неким ауторским начелом – имплицитним Аутором, који стоји иза коментаторских маски *уредника, издавача* итд. и манипулише истином, претварајући је у нешто недокучиво. Др Јулија Драгојловић сматра да без обзира на показно ауторско повлачење, разбијање креативног „ја“ на „пасивне“ маске, у смисаоном простору „павићеаде“ (која се може третирати као целовита макрокомуникативна интеракција) актуализује се лик Аутора чије се текстуално понашање дефинише као трикстерско, јер се заснива на провоцирању, маскирању, мистификацији, превари, обртању хијерархије устаљених веза, појава, појмова. Ове поступке, који су примењени у Павићевим делима, ауторка разматра у контексту постмодернистичке ироније. Пошто имплицитни Аутор чини комуникативни пар заједно са имплицитним читаоцем, Јулија Драгојловић концептуално реконструишући ову инстанцу, издваја две њене варијанте – читаоца предвиђеног и пожељног, при чему свака од њих има своје карактеристике.

Одељак *3.4. Милорад Павић у стваралаштву Милорада Павића: аутобиографске контуре* (стр. 155−168) чине размишљања у вези *писања-себе* које је посебно изражено у последња три пишчева романа. Како наводи ауторка, категорија имплицитног Аутора у одређеној мери подлеже утицају конотација које се формирају на основу информација о реалном, емпиријском писцу које укључују како биографске податке, тако и књижевну репутацију. У белетристичком тексту на „траг“ аутентичног ауторског *ја* наилази онај реципијент који је упућен у дискурс „јавног Павића.“ Аутобиографски модус који се интензификује у последњим пишчевим романима, сведочи и о фазној трансформацији постмодернизма у постпостмодернизам за који је карактеристичан *нови аутобиографизам* (М. Липовецки). У Павићевим текстовима ауторка запажа различите врсте аутопројекције, као што су репрезентација аутобиографема преко лика примарног дијегетског наратора

(*Друго тело*), протагонисте у дијегезису (*Вештачки младеж*), „распарчавање“ аутентичног ауторског *ја* (*Позориште од хартије*).

У четвртом поглављу ***Интертекстуални фрагменти књижевне комуникације код Павића*** (стр. 169−219) разматра се интертекстуалност као аспект ауторско-читалачког комуникативног чина. Јулија Драгојловић издваја везе између различитих Павићевих дела, између њих и књижевних остварења других аутора, као и везе између пишчевог стваралаштва и неких актуелних књижевно-теориских дискурса. С обзиром на то, овај део дисертације је подељен на три главе. Рецепција Павићевих дела се одвија по принципу *déjà vu* − не само што јунаци, ситуације и мотиви путују из једног текста у други, већ се и фрагменти или целе приче могу наћи у структури већих дела, при чему пролазе кроз извесне трансформације (промена имена код ликова, скраћивање или уситњавање примарних фрагмената, уплитање између њих лајтмотива итд.). Повезаност *свог* и *свог* у Павићевом стваралаштву приказана је у глави *4.1. Аутоинтертекстуалност и стварање «павићеаде»* (стр. 171−178) кроз примере аутоцитирања и аутоалузија између његове поезије, прозних и драмских текстова. Аутоинтертекстуалност потврђује функционисање књижевне стварности *Pavić's productions* као концептуалне целине, односно „павићеаде“, тако да актуализација експлицитних и имплицитних веза између дела проширује међутекстуално семантичко поље писма-читања, односно интертекст.

4.2. Каталог интертекстуалних књижевних кодова у пишчевим романима (стр. 178−201) садржи извесне међутекстуалне асоцијације на претходна остварења како српске, тако и светске књижевности. Ту су се нашли примери из митологије (грчке, балканске), Библије (са елементима апокрифа, окултизма), фолклора (пословице, вицеви, загонетке, народна демонологија), средњовековне књижевности (стилистика житија), као и фрагменти, представљени таквим именима-маркерима као што су Г.С. Венцловић, В.С. Караџић, М. Црњански, А. Окопенко, М. Гогољ, А. де Сент-Екзипери, А. Линдгрен, Х. Кортазар, И. Калвино, Х.Л. Борхес. Палимпсестност Павићевих романа, која се првенствено заснива на реминисценцијама и прикривеним цитатима, даје богат репертоар интертекстуалних веза којима се, у суочавању са искуством реципијента, одређује дијалог општекултурних компетенција аутора и читаоца.

У последњем одељку *4.3. Дијалог Павићевих дела са феминистичким постструктурализмом као интертекстуална игра* (стр. 201−219) представљен је покушај да се у „павићеади“ размотри одјек једног од актуалних књижевнотеоријских кодова. Реч је о родној идеологији која се у теорији феминистичке књижевне критике екстраполира на естетске праксе писма и читања, а тиме и на категорије аутора и читаоца. У фантастичном означавању ликова, предмета и појава код Милорада Павића кроз особине мушкости и женскости које их диференцирају и међусобно допуњују (симболична андрогинија), ауторка уочава својеврсну игру књижевне репрезентације родне теорије. Писац у свом стваралаштву показује да је бинарна опозициија *мушко – женско* (као компоненте идентичности) нестабилна, преокретљива, да су њени елементи узајамно зависни и променљиви. Осим тога, како истиче ауторка, проблематизација диференцијације психодинамике женске и мушке читалачке рецепције и делимична артикулација разлика у писменој фиксацији феминог и маскулиног искуства посебно су изражене у првим пишчевим романима.

На крају рада се налазе *Закључци* (стр. 220−229) и *Списак коришћене литературе* (стр. 230−260).

У својој дисертацији ауторка даје увид у бројна истраживања, посвећена Павићевом стваралаштву. У некима од њих налази потпору за своја запажања, а често и полемише, дајући нов поглед на већ анализиране појаве. С обзиром на постојање великог броја радова посвећених стваралаштву Милорада Павића како у Србији тако и у иностранству, сматрамо да је ауторка успела да покаже у сваком од поглавља да је могуће доћи до нових сазнања која проширују наше представе о Павићевим текстовима. Значајан допринос се уочава и у томе што се у овом раду даје опширан увид у рецепцију стваралаштва познатог српског посмодернисте у Украјини.

Радови сличне проблематике, која одговара актуелним тенденцијама науке о књижевности, веома су комплексни и захтевају од аутора оријентисање у токовима књижевнотеоријских, филозофских и других научних истраживања, што представља посебан изазов али и захтева већу одговорност истраживача. Јулија Драгојловић илуструје изврсно познавање методолошких поступака бројних теорија. Њен рад се заснива на принципима постструктурализма, као и методи деконструкције. Извесни задаци које је поставила ауторка истраживања захтевали су примењивање структуралистичких поступака који се разрађују у семиотици текста и наратологији. Сви истраживачки поступци у раду се узајамно допуњују и логично су повезани у једну целину.

Интегрисање различитих аспеката и ракурса који дефинишу предмет овог истраживања, сведочи како о одличној научној ерудицији ауторке, тако и о концептуалности њеног рада. На раскршћу разних приступа проблему књижевне комуникације Јулија Драгојловић се опредељује за антрополошки основ израде концепције своје дисертације и фокусира пажњу на корелативном пару категорија *аутор* и *читалац*. Доминантне аспекте функционисања књижевне комуникације у Павићевим романима ауторка концептуално групише и представља кроз три нивоа парадигме – структурни, наративно-рецептивни и интертекстуални, који су дефинисани с обзиром на одређене типове пишчевих стратегија у којима се „програмира“ активна читаочева реакција, односно комуникативни ефекат. Теоретска новина састоји се у методолошкој синтетичности и разноврсности спроведене анализе, што доприноси уобличавању модела интерпретације ауторско-читалачке књижевне комуникације који се може примењивати и у будућим сличним истраживањима

Посебну пажњу привлачи анализа хипертекстуализације Павићевих дела на папирном, штампаном медију, која обухвата не само питања структуисања вербалних фрагмената текста, већ и специфичност невербалних елемената књижевне комуникације – цртежа, схема, слика, знакова-симбола, варирања фонтова итд. Осим тога, ауторка у истом поглављу истражује потезе интерактивне рецепције хибридних књижно-електронских хипертекстуалних модела, као и два електронска издања Павићевих романа, која делују као примери коначне дефиксације комуникативних функција аутора и читаоца.

Ослањајући се на Шмидов модел у анализи експлицитних и имплицитних комуникативних ауторско-читалачких односа на наративно-рецептивним нивоу парадигме, др Јулија Драгојловић долази до интересантних закључака у представљању својеврсне трикстерске позиције *имплицитног Аутора*, као и различитих типова *предвиђеног* и *пожељног читаоца*.

Запазивши код писца различите врсте аутопројекције, ауторка одређује њихов аутомитолошки карактер и уочава у томе једну од ознака фазне трансформације постмодернизма у постпостмодернизам у којем „васкрсава“ ауторско начело.

Ауторка аргументовано разматра интертекстуалност као компоненту књижевног комуникативног чина, јер његов карактер у великој мери дефинише игра кодирања и декодирања „излаза“ у друге текстове. У последњем поглављу рада интересовање привлачи интерпретација Павићеве књижевне обраде концепције родне диференцијације писма и читања, као и андрогиног принципа структуисања и функционисања „павићеаде.“

Истраживање је оригинално, богато аутентичним закључцима који одговарају на постављене задатке и подстицајно за будућа проучавања постмодерног писма.

Радови који чине библиографију кандидаткиње могу се уславно поделити на два дела. Док су једни од њих тематски везани за проблематику српске књижевности и стваралаштва Милорада Павића, други садрже анализу дела савремених украјинских књижевника, која се често пореде са делима из српске књижевности. Укратко ћемо се осврнути на неколико радова који употпуњују слику о области научних интересовања кандидаткиње, када је украјинска књижевност у питању.

Успешан покушај компаративног истраживања украјинске и српске књижевности представљен је у раду ***Онирички стратегије у посмодерном тексту: Јурај Андрухович – Милорад Павић*** (*Славистика,* 2012), чији је предмет анализа начина обликовања онирички дискурса у романима писаца који спадају у постмодерну „класику“ украјинске, односно српске књижевности. Како запажа Јулија Драгојловић, вербализација сна у њиховим делима прелази границе књижевног мотива и више се користи као поступак конструисања једне од стварности и адекватног структурирања текста у односу на специфичност те стварности. Обојица користе сан-симулакрум у сврхе умножавања стварности у фикционалном свету књижевног текста, али „укрштају“ те стварности различито. Док је код Јурија Андруховича сан међупростор у којем могу комуницирати „овај“ и „онај“ свет, Милорад Павић поистовећује сан и јаву као узајамно заменљиве стварности чиме додатно потенцира фантастичност своје прозе и ствара темељ за нове митове. По мишљењу ауторке, Павић користи ониризам као начин нарације, налик хипертексту. У таквим књижевним фикцијама украјинског и српског писца паралогија сна ствара ефекат умножавања истине, што је у складу са тезом о епистемиолошкој несигурности постмодернизма.

Издвајајући у сфери књижевне научне фантастике два украјинска романа – *Сунчана машина* (1924) Володимира Виниченка и *Хронос* (2011) Тараса Антиповича, Ј. Драгојловић уочава бројне интертекстуалне везе између ова два футуролошка књижевна пројекта и излаже их у раду ***Фантастика versus реалност у историји двају изума*** (*Сунчева машина* В. Виниченка, *Хронос* Т. Антиповича)“ (*Слов'янська фантастика*, 2012). *Сунчана машина* се сматра првим украјинским научно-фантастичним романом чија се нарација гради на футуролошким предвиђањима постреволуционарне стварности Украјине са почетка XX века, док се *Хронос* дефинише као култни савремени роман који директно кореспондира са украјинском стварношћу после „наранџасте

револуције“. У оба случаја полазну тачку приче чини одређени проналазак као активни модификатор књижевне стварности која је настала на темељу политичких, економских и социјалних тенденција пишчеве данашњице. Једни књижевни критичари тумаче ове футуролошке пројекте као утопије, други као антиутопије. У раду Ј. Драгојловић предлаже се поглед на ово питање на основу истраживања начина и резултата фантастичне модификације одређених аспеката пишчеве реалности, чиме се постиже антиутопијски ефекат.

Из другог угла, фокусирајући се на категоријама тела и соматског, кандидаткиња анализира роман *Хронос* Т. Антиповича у раду ***Тіло під художнім прицілом в антиутопії „Хронос“ Тараса Антиповича*** (*Ukrajinistika: minulost, přítomnost, budoucnost III*, 2015). Телесно-визуална оријентација културе с краја XX – почетка XXI века уочава се у моделовању овог футуролошког пројекта кроз следеће аспекте: тело као објекат за различите модификације и генетске експерименте, тело као уметност, тело као фактор утицаја на свест, тело као покретач за деструктивне политичке и социјалне процесе. Према мишљењу Јулије Драгојловић, телесност је централни елемент Антиповичевог моделовања књижевне стварности које се одвија према антиутопијској схеми друштвених односа и вредности, уз поступак хиперболизације постојећих опасних технолошких, економских и социјалних тенденција у савременом украјинском друштву.

Као што следи из библиографије, кандидаткиња се опробала и у писању о украјинској феминистичкој књижевности. У раду ***Явище художньої реінкарнації у прозі Ірени Карпи*** (*Компаративні дослідження слов'янських мов і літератур*, 2014) представљена је наратолошка анализа прозе једне од најскандалознијих украјинских списатељица Ирене Карпе. Дијегетски наратор и унутрашња фокализација доприносе стварању централних женских ликова њених романа, који се приказују као један тип свестране жене-бунтовнице, односно „списатељице-певачице-глумице-новинарке-водитељке“, која игнорише правила, норме и стереотипе. Ј. Драгојловић уочава назнаке одрастања овог женског лика, који је подвргнут вишеструкој књижевној реинкарнацији, и сагледава га као аутопортрет Ирене Карпе приближавајући се проблему аутофикције.

На потоњи рад се надовезује текст ***Автобіографічні наративи у прозі Світлани Пиркало та Ірени Карпи: фемінний дискурс української літератури початку XXI століття*** (*Зборник Матице српске за славистику*, 2014), у којем на примеру прозних дела двеју младих украјинских списатељица кандидаткиња истражује њихово аутофикционално писање, с једне стране уписујући га у традицију женске аутобиографије, а с друге запажајући га у дискурсу мас-медија што доприноси стварању извесних имена као књижевних брендова.

Рад Јулије Драгојловић ***Музикализација књижевне фикције као пример интермедијалности: роман у новелама Марије Вајно „Топло двориште“ или „Рапсодија гудачког квартета“*** (*Филолошки преглед*, 2013) представља резултат детаљне анализе интермедијалних квалитета једног дела украјинске књижевнице Марије Вајно који се јављају кроз стратегију музикализације књижевне фикције, односно у мономедијалној презентацији. Кандидаткиња истражује структурно-формалне корелације романа Марије Вајно и жанра рапсодије, музичку семиосферу текста.

У својим научним радовима који су посвећени истраживању репрезентативних фрагмената савремене украјинске књижевности, пре свега

постмодерне прозе, научне фантастике, „женске“ књижевности, Јулија Драгојловић испољава посебно интересовање за наратологију, теорију аутофикције, интертекстуалност и интермедијалност.

МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Кандидат др Јулија Драгојловић, у потпуности испуњава услове за избор у научно-наставно звање доцента за ужу научну област Украјинистика, предмет Украјинскакњижевност.

Комисија предлаже да дрјулија Драгојловић буде изабрана **у звање доцента** на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

У Београду, 31.08.2016.

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ:

_____

Др Људмила Поповић,
редовни професор

_____

Др Петар Буњак,
редовни професор

_____

Др јанко Рамач,
редовни професор

С А Ж Е Т А К
ИЗВЕШТАЈА КОМИСИЈЕ О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

I - О КОНКУРСУ

Назив факултета: Универзитет у Београду – Филолошки факултет
Ужа научна, односно уметничка област: Украјинстика
Број кандидата који се бирају: 1 (један)
Број пријављених кандидата: 1 (један)
Имена пријављених кандидата:
1. др Јулија Драгојловић

II - О КАНДИДАТИМА

Под 1.

1) - Основни биографски подаци
- Име и презиме:Јулија Драгојловић
- Датум и место рођења: 11.08. 1981. у граду Билопиља, Сумска област, Украјина
- Установа где је запослен: Универзитет у Београду – Филолошки факултет
- Звање/радно место: контрактуални лектор
- Научна, односно уметничка област: Украјинистика

2) - Стручна биографија, дипломе и звања
Основне студије:
- Назив установе: Филолошки факултет Кијевског националног универзитета „Тарас Шевченко“
- Место и година завршетка: Кијев, 2001.

Мастер студије:
- Назив установе: Филолошки факултет Кијевског националног универзитета „Тарас Шевченко“.
- Место и година завршетка: Кијев, 2003.
- Ужа научна област: Словенска филологија.

Докторат
- Назив установе: Институт за лингвистику Кијевског националног универзитета „Тарас Шевченко“
- Место и година одбране дисертације: Институт за лингвистику Кијевског националног универзитета „Тарас Шевченко“, 2011.
- Ужа научна област: Компаративне словенске књижевности.

3) - Досадашњи избори у наставна и научна звања:
Наставник српског језика на Институту за славистику и међународне односе Кијевског славистичког универзитета – септембар 2003.
Контрактуални лектор на Катедри за славистику − октобар 2005.

4) - Оцена о резултатима научног, односно уметничког и истраживачког рада

Др Јулија Драгојловић је објавила једну посебну публикацију и 21 научни рад, од којих је 14 штампано у међународним научним часописима (в. посебно под бр. 18, 19, 4−11, 15, 21), а 7 − у зборницима радова међународних научних конференција, написала је и успешно одбранила докторску дисертацију. Тежиште научних интересовања др Јулије Драгојловић, као што се види из њене библиографије, а још више из њених радова, налази се у области украјинске и српске књижевности, као и теорије књижевности, односно компаративног проучавања словенских књижевности.

Текст докторске дисертациједр Јулије Драгојловић, речник који је написала у коауторству, као и бројне студије и саопштења на научним скуповима, сведоче о темељном научноистраживачком раду у чијем су средишту питања украјинске и српске књижевности, али и друга славистичка пробематика. Научни радови др Јулије Драгојловић су објављени у реномираним научним часописима и зборницима у земљи и иностранству.

Др Јулија Драгојловић је ауторка практикума за почетни ниво учења украјинског језика (Г 1,2).

5) - Оцена о резултатима педагошког рада

У досадашњем професионалном ангажману др Јулија Драгојловић је изводила наставу на високошколским установама у Украјини и Србији из следећих дисциплина:

- у периоду од 2003. до 2005. године:
- професор српског језика на Институту за славистику и међународне односе Кијевског славистичког универзитета

Као контрактуални лектор на Филолошком факултету у Београду изводила је практичну наставу из следећих предмета:

- у периоду од 2005. до 2008. године:
- Украјинска књижевност IV;
- Преглед историје украјинске културе;
- Украјински језик као други словенски језик I и II;
- Украјински језик I (Фонетика и фонологија);
- Украјински језик II (Морфологија);
- Украјински језик III (Лексикологија и стилистика);
- Украјински језик IV (Синтакса)

- у периоду од 2008. до 2016. године:
- Украјинска књижевност 7;
- Украјинска књижевност 8;
- Савремени украјински језик Г1/Г2;
- Савремени украјински језик Г3/Г4;
- Украјински језик 5;
- Украјински језик 6.

У настави показала се као врсни педагог који успешно обавља наставне обавезе и организује ваннаставне активности.

III - ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Кандидат др Јулија Драгојловић, у потпуности испуњава услове за избор у научно-наставно звање доцента на Филолошком факултету Универзитета у Београду за које конкурише, а који су предвиђени чланом 116 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду.

Комисија предлаже да се др Јулија Драгојловићизабере у звање доцента за ужу научну област Украјинистика, предмет Украјинска књижевност на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

У Београду, 31.08.2016.

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ:

_____
Др Људмила Поповић,
редовни професор

_____
Др Петар Буњак,
редовни професор

_____
Др Јанко Рамач,
редовни професор